

LBRIS

We know
Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

JULIE SOTO

**JURNALUL
UNEI CRIME**

Traducere din limba engleză de
MIHAELA ALEXANDRESCU

**LEDA
EDGE**

Capitolul unu

IULIE

DACĂ AR FI FOST DUPĂ JODI, S-AR FI BĂGAT ÎN PAT VINERI SEARA, s-ar fi uitat la Netflix și s-ar fi prefăcut că o ditamai cutia de înghețată Ben & Jerry's poate fi catalogată drept o singură porție. Rareori însă avea ocazia să-și petreacă weekendurile așa. Caroline Vallow dădea o petrecere. Jodi nici măcar n-o cunoștea pe Caroline Vallow, totuși, dacă nu s-ar fi dus, șase luni de-atunci încolo ar fi auzit numai povești de la petrecerea asta – de genul că Paige se sărutase cu un elev venit în schimb de experiență sau că Lucy și Julian câștigaseră un concurs de beer pong¹ cu o lovitură aruncată pe la spate sau că Zack își cunoscuse noua aventură de-o vară.

Așa că Jodi își trase pe ea cei mai strâmți blugi din garderobă, băgă cheia de la casă-n sutien și, după ce-l sună degeaba pe Zack de vreo 10 ori ca să o ia el cu mașina, se urcă în autobuz și porni către petrecerea asta organizată de cineva de la St. Joseph's High.

Pentru că, dacă nu s-ar fi dus, era ca și cum n-ar fi existat pe fața pământului.

¹ Beer pong este un joc de băut de origine americană, în care jucătorii aruncă mingi de ping-pong spre pahare cu bere, încercând să le nime-rească; când mingea intră într-un pahar, adversarul trebuie să bea conținutul. Nu este un joc a cărui denumire să aibă un corespondent identic în limba română (n. tr.).

Autobuzul opri în stație, iar Jodi sări din el pe ritmul basului unei melodii proaste și dădu de un drum privat cu un șir de duple-uri identice cu două etaje și câte un Mercedes parcat pe fiecare alee. Jodi stătuse și ea într-un duplex când era mică, dar știa cum era doar din pozele cu mama pe care i le arătase tatăl ei.

Trotuarele dădeau pe dinafară de mașini parcate unele peste altele, în timp ce băieții montau artificii de 4 Iulie sub privirile fetelor de pe șezlonguri, chiar dacă luna iulie era aproape gata. Jodi își netezi tricoul și se aplecă în oglinda retrovizoare de la o mașină parcată, să vadă cum îi stă. Tocmai își dădea după ureche o șuviță de păr roșcată tocmai când observă că mașina se *bălângănea* cu ferestrele aburinde de la ce cine știe ce se petrecea înăuntru. Sări în spate fără să-și ceară scuze de la nimeni și o tuli de-acolo.

Își făcu loc cu greu în casă, moment în care o mulțime de ochi se întoarseră către ușă, așteptându-se să vadă pe cineva cunoscut. Încercă să zâmbească sub privirile iscoditoare, știind că acesta era prețul atunci când mergeai la petrecerea organizată de cineva de la un alt liceu. Deși, cel mai probabil, asta s-ar fi întâmplat și la o petrecere organizată de cineva de la ea din liceu.

Nu era că n-avea prieteni. Doar că uneori era invizibilă pe lângă ei. Prietenii lui Jodi nu treceau niciodată neobservați într-o încăpere.

— Jodi Dillon! Treci încoace! se auzi o voce efervescentă.

În mijlocul livingului plin de oameni care dansau stătea o fată cu părul blond-miere care părea abia ieșită de la coafor. Avea dinții albi, imaculați, și picioare până-n gât, care se pierdeau într-o rochie minusculă.

Paige Montgomery era genul de persoană care întorcea toate capetele și, până nu ieșea din încăpere, oamenii nu-și mai luau ochii de la ea.

Jodi îi făcu sfioasă cu mâna și arătă spre bucătărie, dându-i de înțeles că se ducea să-și ia niște apă.

Paige deschise gura să-i răspundă din toți rărunchii tocmai când muzica se schimbă, ceea ce o lăsă urlând în gura mare, cu mâinile aruncate în aer.

Jodi râse și navigă prin marea de pahare roșii din încăpere. Undeva, în spatele casei, se făcea karaoke – un karaoke *jalnic*. Când în sfârșit dădu de bucătărie, se duse direct la vasul de metal din mijlocul insulei cu gând să caute niște sticle de apă, însă un tip înalt îi tăie calea fix când întindea mâna.

— Scuze, îi spuse el, rânjind. Bere?

— Nu, nu consum alcool.

— Ai fost cu mine în clasă la cursul de algebră al domnului Freeman anul ăsta? o întrebă, după care luă o bere Bud Light, îi scoase dopul, folosindu-se de marginea blatului de granit, și i-o împinse în mână. Eu sunt Matt.

Jodi își strânse degetele în jurul sticlei reci. Deschise gura să-i spună că nici măcar nu mergeau la același liceu, însă Matt continuă să vorbească.

— La ce facultăți vrei să dai? Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, începu să turuie: Eu dau la Santa Barbara și la San Diego. N-ai cum să nu iubești viața la plajă, nu-i așa?

— Absoooluuuut, spuse ea, lungind vocalele.

— Matt, dă și mie cana filtrantă, spuse o fată care apărui din spatele lui Jodi.

Era doar în costum de baie și nimic altceva. Nou-venita o studie pe Jodi din cap până-n picioare și-și lăsă colțurile buzelor în jos, alintată.

— Imediat! sări Matt să ia cana din frigider și să-i pună fetei apă într-un pahar roșu. Ați auzit că e și Zack Thrasher aici? le spuse Matt amândurora.

Fata se uită la Zack cu ochii mari.

— Serios? Tocmai când voiam eu să plec? zise ea și se aplecă să-și verifice porii în reflecția prăjitorului de pâine.

Jodi își mușcă buza de jos ca să-și ascundă un rânjel și luă cana filtrantă de la Matt.

— Cine-i Zack Thrasher? întrebă ea, prefăcându-se curioasă.

Fata se holbă la ea.

— Glumești, nu?

Jodi se întoarse cu ochii nevinovați înspre ea și clătină din cap. Să vedeți aici fază tare.

— E jucător de baschet în echipa liceului New Helvetia, o lămurii Matt cu entuziasm. Am auzit că a prins șapca la concertul lui Taylor Swift din Santa Clara. A avut locuri la VIP cu Gigi Hadid.

— Ai auzit că, după ce a descoperit el o formație veche, KISS, toată școala a venit la festivalul de primăvară cu fețele pictate? întrebă fata.

Jodi pufni. Fusese *EA* cea care-i „descoperise” pe cei de la KISS și-i spusese lui Zack de ei. Dar da, faza cu fețele pictate era adevărată.

Tocmai se pregătea să se ducă în căutarea băiatului despre care vorbeau, când auzi ceva groaznic din camera alăturată.

O voce cunoscută răsuna din boxele de la karaoke.

— Îi dedic această piesă lui Jodi Dillon. „Hey Ya!” e melodia ei preferată.

Aruncă o privire din colțul bucătăriei și se uită urât la băiatul cu microfonul, care rânjea la ea.

— Pentru tine, Jodi, spuse Zack Thrasher.

Jodi nu mai avu de ales decât să se uite cum prietenul său cel mai bun, beat mort, îi cânta melodia care o scotea din minți.

Sub privirile mulțimii hipnotizate, băiatul se apropie în pași de dans, singura ei plăcere din tot acest spectacol fiind imaginea fetei în costum de baie, cu ochii aproape ieșiți din orbite, la vederea lui Zack Thrasher, uitându-se pierdut la Jodi.

Dacă ar fi fost să ghicească, Zach avea cel puțin patru beri la bord. Era un tip distractiv și imprevizibil la beție, plonja în

piscină, sărind de pe acoperișuri, făcea focul la grătarul unui străin, doar pentru că o fată voia un cheeseburger, sau pur și simplu dansa ore întregi pe cea mai proastă muzică din lume.

Când începu bridge-ul melodiei „Hey Ya!”, Matt cântă cel mai cu foc „ice cold”, iar când Zack ceru să cânte „doamnele”, îi vâri microfonul în față lui Jodi. În acest moment ea îi răspunse sec:

— Poftim?

Zack se îndoi de răs, după care cedă microfonul altcuiva. Apoi o luă pe Jodi pe sus, într-o îmbrățișare strânsă.

— Pe unde-ai umblat? spuse Zack, lăsând-o jos, apoi își dădu părul șaten nisipiu din ochi și zâmbi la ea cu dinții lui perfecți, într-un mod care-i stârnea fluturii din stomac. Credeam că nu reușești s-ajungi.

— Ți-am dat mesaj să mă iei cu mașina, spuse ea.

— La naiba! Mi-a murit telefonul deja. Apoi zise brusc: Serie-i lui Julian!

De parcă încă mai avea nevoie să o aducă cineva cu mașina.

Jodi își strânse buzele într-un zâmbet forțat.

— I-am scris. Nu mi-a răspuns.

Jodi își îndreptă privirea intenționat către băiatul înalt și brunet, cu aspect de model, care tocmai îl urmase pe Zack în bucătărie.

Julian Hollister sorbi din paharul lui roșu, cu o privire serioasă.

— Hmm. Presupun că n-am avut semnal.

Jodi miji ochii la el, însă, înainte s-apuce să-i dea vreo replică, Matt veni clătinându-se spre ei.

— Tu ești Zack, nu-i așa?

— Chiar eu! Îmi pare bine de cunoștință!

Zack îi întinse mâna. Era unul dintre puținii oameni pe care-i știa care încă mai dădeau noroc. Un obicei pe care-l preluase de la tatăl său.

— Eu sunt Monica, spuse fata în costum de baie, flirtând, și se aplecă peste blatul de bucătărie, scoțându-și sânii în evidență,

moment în care și Zack și Julian își pierduseră cu totul atenția de la Jodi. Ce v-duce la petrecerea liceului nostru?

Jodi își dădu ochii peste cap și se întoarse către chiuvetă să pună apă-n cana filtrantă, înainte s-o așeze la loc. Tocmai vâra cana în frigider, când simți o umbră peste umăr. Știa și fără să-și ridice privirea că Julian se pregătea să-i strice seara.

— Te crezi prea bună pentru apa de la robinet, Dillon?

Se uită urât, cât era el de lung.

— De parcă tu ai băut vreodată în viața ta apă de la robinet!

Julian Hollister era coșmarul vieții ei, asta ca să fie drăguță. Jodi era prietenă cu Zack Thrasher încă din clasa a doua; de fapt, erau cei mai buni prieteni, îndrăzneala ea să spună. Dar când Zack se apucase de baschet în gimnaziu și îl cunoscuse pe Julian, cei doi deveniseră de nedespărțit, oricât de tare ar fi încercat Jodi să-i separe.

Familia lui Julian era plină de bani, la fel ca a lui Zack. Jucau aceleași sporturi, mergeau la aceleași cursuri, râdeau la aceleași glume. Dar Julian era un bătăran. Copia la teste, înșela fetele și nu-și cerea scuze niciodată pentru nimic. Jodi recunoștea că e dezgustător de atrăgător și, în afară de faptul că Julian era brunet și mai lat în umeri, el și cu Zack semănau destul de tare fizic. Era mulțumită că Zack nu se molipsise de alegerile lui discutabile și de faptul că nu dădea doi bani pe nevoile celorlalți oameni.

— Ce cald e aici! Mergem afară? întrebă Zack, arătând spre ușile glisante.

Matt și Monica se arătară cam prea entuziasmați să meargă. Jodi închise ușa frigiderului și-i urmă afară.

Spre deosebire de Julian, Zack era prietenos, fermecător și atent la emoțiile celor din jur. Dacă Jodi încerca să se sustragă de la ieșirile de vinerea seara – ca azi, de exemplu –, era prima persoană care-i scria în privat și o întreba dacă se simte bine. Când erau în clasa a XI-a, iar Paige îl prinsese pe iubitul ei de atunci că o înșală, Zack îi trăsese respectivului un pumn în mijlocul curții interioare a școlii, după care se dusesse direct la Paige cu ditamai

caserola de înghețată Rocky Road. Zack era... chiar mișto. Jodi-l știa de zece ani și cam tot de pe atunci era îndrăgostită de el. Dar adevărul e că toată lumea era îndrăgostită de Zack Thrasher.

Era un singur lucru la care și-ar fi dorit ca Zack să fie mai priecput. La a nu-și mai împărștia timpul și atenția în mii de direcții.

— Ți-ai văzut mașina? făcu Zack ochii mari și se duse ca teleghidat spre câțiva tipi care fumau iarbă lângă o mașină argintie lucioasă.

Monica se duse entuziasmată după el, în timp ce Jodi, Julian și Matt rămăseră în urmă.

Poate că era egoist din partea ei să-l vrea doar pentru ea, însă chiar și atunci când ieșeau doar ei doi la meciul de volei al lui Lucy, tot găsea el trei oameni pe care să-i invite să stea cu ei. Avea felul lui de a-și face prieteni noi pe oriunde mergea. Zack era prietenul cel mai bun al lui Jodi. În schimb, ea era una din *șirul lung* de prieteni la cataramă pe care-i avea Zack.

Atunci când Julian luă un fum de la un tip cu părul lung care stătea tolănit pe un șezlong, Matt se întoarse către Jodi, uitându-se la ea iscoditor.

— De unde-l știi pe Zack Thrasher? o întrebă Matt. Lui Jodi i se păru că în continuare Matt nu înțelesese că ei doi nu sunt colegi de școală, însă Matt nu așteptă să primească vreun răspuns, ci continuă: E un fel de membru al familiei regale din Sacramento sau ceva de genul. Mă rog.

— Membru al familiei regale, îngână Julian. Îmi place cum sună!

— A zis de Zack, nu de tine, bombăni Jodi, luând o gură de apă.

— Hmm. Lucy e o regină, Paige e o prințesă... Apoi își îndreptă privirea spre ea și zise: Tu ce ești, păpușică?

Jodi înghiți, știind cum avea să decurgă conversația.

— Poate că ești bufonul curții regale. Îl amuzi pe rege, ești distractivă la mesele în familie, dar nu faci parte cu adevărat din familie.

Jodi și încordă maxilarul, ignorându-l pe Matt, care se uita la ei ca la un meci de tenis. Își întoarse privirea către Julian și se uită în ochii căprui și reci, peste marginea paharului lui roșu.

— Poți să mă jignești, să-mi ignori mesajele, să uiți „din greșeală” de mine după evenimentele sportive – nu uitase de ultima oară când se întâmplase asta –, dar n-ai cum să scapi de mine. Își strânse buzele și rosti printre dinți: Hai să ne tolerăm până după clasa a XII-a. Odată intrat la Ivy, nu va mai trebui să mă mai vezi vreodată.

Julian zâmbi ironic. Dădu să spună ceva.

— Jodi! îi perforă urechile un chicotit ascuțit și o văzu pe Paige alergând spre ea – desculță. Aici erai, iubita!

Dintr-odată, se simți inundată de parfum Fantasy și valuri de bucle blonde. Jodi își scutură starea de enervare în care numai Julian Hollister știa s-o aducă și o îmbrățișă strâns pe Paige.

— Bună! spuse Jodi. Unde-i Lucy?

Nici nu mai avu nevoie de un răspuns că o și văzu pe Lucy coborând scările și îndreptându-se către curtea din spate, în stilul „Lucy-Slow-Motion”¹, așa cum îi plăcea lui Jodi să spună.

Lucy Reed era ridicol de sexy – înaltă, cu pielea închisă la culoare și părul negru și des care părea mereu ciufulit la coafor. Nu doar că era superbă, dar mai era și irezistibil de pretențioasă. Nu te puneai cu Lucy Reed. Se împrietenea mai greu cu oamenii decât Paige, dar, odată ce îi intrai în grații, îți era prietenă pe viață.

Imediat ce Lucy-Slow-Motion ajunsese, într-un final, la ei, Paige se desprinsese din îmbrățișarea strânsă și începu să se joace cu părul lui Jodi.

— Arată perfect, iubita! Ți-ai făcut buclele exact așa cum te-am învățat eu!

— Arată super bine! fu și Lucy de acord.

Jodi se umflă în pene de mândrie, bucuroasă că reușise să-și facă ceva la păr care semăna cât de cât cu al lui Paige.

¹ *Slow-Motion*, mișcare făcută cu încetinitorul (n. tr.).

La o adică, Paige era exact opusul lui Lucy, dar le stătea așa de bine împreună, cam ca uleiul cu oțetul. Paige era majoretă, vicepreședintă în consiliul elevilor și – ai să râzi – olimpică la matematică. Era blândă și efervescentă, în timp ce Lucy era dură și de neînduplecat. De cele mai multe ori, plecau împreună și făceau chestii de-ale lor, lăsând-o pe Jodi să descurce singură cu atacurile lui Julian. Se știa deja că și Lucy, și Paige erau îndrăgostite de Zack.

Era cam ciudat dacă te uitai din afară, dar nu era nicio presiune atâta timp cât Zack nu „o alegea” oficial pe vreuna dintre ele.

— La dracu’!

Matt își trecu o mână prin păr cu ochii ațintiți asupra grupului de patru. Trase adânc aer în piept, holbându-se ca și cum tocmai văzuse o fantomă.

— Voi sunteți Clanul Thrasher.

Jodi oftă, iar Julian își dădu ochii peste cap. Numele grupului era stupid. Nu-și spuneau niciodată așa.

Lucy ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Și tu, mă rog, cine ești?

Lui Matt i se evaporase tupeul pe care-l avusese cu Jodi și, dând din cap ca un ciudat, răspunse bâlbat:

— Eu sunt M-Matt!

Lucy păși către el, ceea ce-l făcu pe Matt să înghită în sec cu zgomot.

— Eu sunt Lucy Reed. Nu „membrul nr. 4 în Clanul Thrasher” sau cum naiba mi se mai spune.

— Așa e! Scuză-mă! Pot să-ți ofer ceva de băut?

Lucy se întinse și-i luă lui Matt berea din mână.

— Am deja de băut.

Lucy mereu părea superșmecheră cu ceva alcool la bord, însă Jodi știa că motivul pentru care se servea din băuturile băieților era ca să fie sigură că n-au droguri în ele. Îi spusese lui Jodi că învățase asta pe pielea ei, în primul an de liceu.

— Te distrezi la petrecere, Matt? întrebă Paige, măsurându-l pe Matt din priviri, cu o scânteie în ochi.

— Sută-n sută, îi răspunse Matt, ceea ce-l făcu pe Julian să pufnească în râs cu băutura în gură. De unde o știți pe Caroline?

— N-o știm. Julian zâmbi și adăugă: Pur și simplu n-avem voie să mergem la petreceri cu ai noștri.

Matt avu brusc o revelație, moment în care făcu ochii mari și coborî tonul.

— Așa e! Sunteți de la liceul New Helvetia, așa-i? Nu tocmai a murit o fată de la voi? O știți?

La fel de repede ca atunci când se oprește muzica la partea cea mai mișto, petrecerea lui Caroline Vallow încetă să mai fie o evadare din viața reală.

Jodi înlemni, ca de fiecare dată când auzea numele lui Emily la televizor sau pe holuri, înainte de examene sau în șușotelile de la colțuri. Lângă ea, Paige trase cu putere aer în piept, obicei pe care-l căpătase de vreo lună, plângându-se uneori că nu putea să respire. Julian rămase nemișcat, cu privirea ațintită la paharul pe care-l ținea în mână. Lucy zâmbi discret, ca o pisică, cu ochii ațintiți asupra Matt, ca și cum tocmai spusese ceva amuzant.

— Nu foarte bine, răspunse Lucy, într-un final, dar răul fusese făcut.

Matt se întoarse să o privească precaut.

— Cred că aveam vreo două materii împreună sau ceva de genul.

Paige mai trase o dată adânc aer în piept, iar sunetul scos de coastele ei lăsă un ecou în urechile lui Jodi.

— E-adevărat că a luat o supradoză în noaptea balului?

Jodi începu să-și miște necontrolat picioarele, ca și cum ar fi fost o marionetă manevrată de un păpușar. Cineva strigă după ea, așa că dispăru după ușile glisante, fără să aibă vreo reacție. Aerul condiționat dinăuntru i se infiltra în plămâni, în timp ce se

îndrepta teleghidată spre baia de jos. Intră în grabă în toaletă și abia mai apoi inspiră profund.

Jodi se sprijini de chiuvetă. Se uită în oglindă la fata scundă, cu o față banală. Unii oameni spuneau despre ea că e „împlinită”, asta ca să fie drăguți. Închise strâns ochii și se concentra pe respirație.

Ochii aceia de un albastru-deschis reapăruseră din străfundurile minții ei, acolo unde îi îngropase. Câțiva pistrui pe nasul subțire și dinți prea mari pentru gura aceea mică.

Jodi dădu drumul la apă. Reflexia ei din oglindă o privi cu ochii căprui, dați cu creion dermatograf negru. Pe blatul de la baie nu era decât săpun lichid Crabtree & Evelyn, așa că luă câteva picături și numără până la 30, pe măsură ce vocea plină de melancolie care o bântuia i se infiltra din nou în ureche.

— *Uneori mă întreb cum ar fi să fiu în locul tău.*

Jodi ridică privirea din manualul de biologie.

— *Al meu?*

Emily, al cărei păr blond, strălucitor, îi încadra obrajii, dădu din cap în semn că da.

— *Să fac parte din Clanul Thrasher.*

Primi un mesaj pe telefon, care o scoase din gândurile ei. Era un număr necunoscut cu prefix de Sacramento. În mesaj scria doar: *Ai parte de o vară frumoasă?*

Rămase cu ochii la ecran, încercând să-și dea seama cine ar fi putut să fie, ca mesajul ăsta să aibă o logică.

Cineva ciocăni rapid, după care, de după ușa băii, se auzi vocea lui Zack.

— Jo?

Se șterse repede pe mâini și deschise ușa. Zack se sprijinea de tocul ușii și o privea cu prudență. Nu se mai vedea nimic din ce se întâmpla la petrecere, de umerii lui lați.

— Pot să intru?